

SLOVENSKI GOSPODAR

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Črna vsak četrtik in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 6 K, pol leta 3 K in za četrt leta 1 1/2 K. Naročnina za Nemčijo 8 K, za druge tujevostne države 8 K. List se dopolnjuje do odgovora. — Udeležba v Kmetijskem bankovnem združenju dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni št. stanejo 12 v. — Uradništvo: Koronka cesta št. 5. — Odpisni listi se vrstijo. — Upravištvo: Koronka cesta št. 5, upravnostno, izpisi in redništvo.

Nova vojna med Nemčijo in Rusijo.

V ponedeljek, dne 18. februarja ob 12. uri popoldne je na ruski fronti potekel čas premirja, ki je bilo sklenjeno dne 15. decembra 1917. Za stopnik ruske vlade pri pogajanjih v Brest-Litovskem je dne 10. februarja izjavil, da je Rusija končala vojno stanje; razglasil je tudi odpust vojnih sil (demobilizacijo), toda miru, k čemu je želela Nemčija, ni maral podpisati. Mirovni odposlanci so šli domov in ruska armada se je začela razhajati, s čimer je sicer že prej začela.

Nemčija pa ni svoje armade umaknila z ruske fronte, ampak jo je baje celo znatno ojačila ter se tako pripravila na nadaljno prodorje v Rusijo. Z utemeljevanjem, da dobiva iz baltških pokrajin (ruske pokrajine ob Vzhodnem morju) neprestane pritožbe o preganjanju tamošnjih Nemcev, Livoncev, Estov in drugih narodov od ruske boljševiške vlade, in da ljudstvo v Kuronski, Livonski in Estonski zahteva, naj se te vzhodnomorske ruske pokrajine priklonijo Nemčiji, je Nemčija v ponedeljek, dne 18. februarja zopet pričela s sovražnostmi proti Veliki Rusiji.

Točno ob 12. uri popoldne se je začela nemška armada gibati. Na levem krilu prodira proti mestu Dvinsk ob reki Dvina, na desnem pa iz ozemlja mesta Kovel (vzhodno od reke Bug in južno od reke Prpjat) v Ukrajino, ki je nemške čete poklicala na pomoč proti boljševikom. Avstrijske čete se teh bojev ne udeležujejo. Nemčiji očitajo Rusi, Angličani, Francozi in Amerikanci, da grodo ravna z onemoglo Rusijo; očitajo ji verolomstvo in zahrbnost.

Nemčija bo menda skušala s svojo armado prodreti do Petrograda. Pohod nemške armade v Rusijo bo se naj tem lažji, ker je ruska vojska sila vsled notranjih bojev zelo oslabiljena.

Kako je kriv?

Stopil sem preko polja; nasproti se mi smehljajo mlade, upajočine rastlinice — zelena selav. Tu vladajo mir, tu kije življenje, tu je prahodnost. Bode prišlo to, le še sončece, bo vadihno zdaj se majane in slabotne rastlinice, ponosno bo stala armada klavov, dar božji, upanje človeštva. V duhu vojne pridne ženske, kako spravljajo zrnje — snopke, slišim njih živahno pogovarjanje — pa tško, kakor prej, zdaj ni več... Njivica je premerjena, zrno vsejano, prešeto. Ne boš se kmet veseli svojega pridelka sam, dejal si za druge. Kar si več pridelal kot zase, moraš oddati... Ali raj daš? Nič te ne vpraša: Ko boš imel shramben sad svojega znoja, bodo prišli, pretehtali, odmerili. Kdo so ti si, za katere si se trudil?

Po mestih stojijo tovarne. Tisoče delavcev tam dela. Prej je bil odprt svetovni promet — blaga dovolj — zaslužil si je sproti, kar je dal za hrano. Za približek si je lahko še kaj več privoščil. Zdaj vlecemo mesto živež nase iz okolice. Delavec in njegova družina mora živeti. Za delavca, za industrijca, za meščana si delal.

Ob fronti in v zaledju vojaštva nepragledno. Velikanska mašina ali stroj vojske je sestavljena iz 3 delov: Prva podlaga je rodna zemlja, drugi del, ki stoji na zemlji, je vsa industrija, ki proizvaja priprave za boj. Tu je uslužben od navadnega kjučavničarja do najučenejšega kemika in matematika vseh del človeštva. Tretji del je pa vojaštvo, ki rabi proizvode industrije za boj in smrt, in pridelke kmeta za življenje. Obe stranki sestojita iz istih delov. In vmes se govori: za domovino, za storjene krivice za enakopravnost, za samoodlobo...

Siromak, ubožec si, kmet! Prej si bil trpin, a zdaj si največji! Mirno si obdeloval zemljo svojo in veselil si se zlatega žita in sladkega vina, božal si svojo lepo živinico; boj med svetom nisi poznal; govedarje nisi poznal; ljubil si svojega Boga, svojo zemljo, svoje solce. Pa zakaj si bil trpin že prej? Ker si trpel za tpej! Delal in prideloval si, a dobička od tega so imeli več drugi, pametnejši, oziroma premetnejši. Gospod je storil že veliko, če se ti je milostno blagovolil nasmehljati. Otroke si jim dajal. Šli so v mesta med obrtnike, v tovarne. Vojska v

mirnih časih — večinoma tvoji sinovi. In zdaj — ta vojska že tako dolgo! Ubogi, trikrat ubogi kmetič! Delaj za sebe, da ne pogineš! Delaj za mesta, da ne poginejo! Delaj za vojsko, za vojake, da lakote ne ginejo! Oh, pa kako boš delal! Otroci, žene, starčki — saj nimate toliko moči! Ne le delati, tudi se s svojim življenjem moraš, ubogi kmet, povsod krpati in popravljati velikanski stroj vojske. Tvoji sinovi delajo v tovarnah, tvoji sinovi tvorijo večino sposobne vojske — kmet, sključen, oslabil, dvigaj kramp doma, a tvoj sin vzdiguje orožje v fronti... Vse se končno naslanja le na tvoje rame.

Jaz ne morem, praviš, polovico njiv ostane v pušči. Verjamem ti, vprašanje je, če ti bodo drugi verjeli.

Kdo je kriv? Ljubi moj kmetič, ti imaš pri tem vsem še najbolj mirno vest. V miru si se, v sreči žel, Bogu se potožil v težavah, bilo je težko, pa bilo je lepo, tudi veselja ni manjkalo.

Ker nisi ti kriv, zato trpiš po nedolžnem. Pri vseh krivicah, ki jih trpiš, te tolaži ta zavest.

Kdo je torej kriv? Tisti so krivi, ki so to zaničevali, kar je po božji volji! Je bil fant nepokoren svojemu očetju, mu je rekel: Nečem doma delati! Pri rudokopih zaslužim bolje in živeti bom brezskrbno! Hčerka se je obrnila od srpa in hitela v mesto. Industrija se je prevzdignila v samozavesti in občudovala svoj napredek. Učenost je bila sama sebi namen — Boga niso pustili do besede. Sebičnost in krivičnost je zavladovala v zasebnem, v javnem in v mednarodnem življenju. Sloji vodilni so stopili proč od upliva vere, ki uravnava pota življenja. Mislili so, da hite k napredku, višje in višje so zidali — pa je počel strel iz kanona... Gospod Bog je narodom zmešal jezike, da ne morejo priti do sporazuma. Je strašna ta zmešnjava — vse se je podrlo, vse plava v krvi. Ali si ti kmet temu kriv?

Eno besedico išče vse — kruha, eno uteho vse — mir. Kam grede po kruh? K tebi, moj kmetič! Ti si zaupal božji previdnosti svoje zrno, ko si ga vrigel v zemljo. Ti upaš od Boga ljubega solca, krepilne rose nebeške, ti kmet si podlaga vsem stanovanom. Pri tvojem delu je tudi pravi mir; tih, mirno se obrača brazda od pluga, nesliš o pade zrno v črno prst; udano prenašaš težo dneva in ko si skončal svoje delo, mirno zaspiš. Kdaj pa bo konec svetovnega nemira? Gotovo tedaj, ko bo vse človeštvo u-

LISTEK.

Za trojni naš mili dom.

Ciriljev: Prizor za dekliške zveze.

Osebi: Anica, Micika, kmetki mladenki.

Micika: Pozdravljena, Anica! Kam pa tako maglo?

Anica: Pozdravljena tudi ti, Micika! Mudi se mi k cerkvi, moram se govoriti z odbornicami naše dekliške zveze, da določimo vsjored za prihodnji poudni shod. Nekaj sicer že imam v glavi, pa ne vem, če bo ugajalo.

Micika: Ti si res vedno požrtvovalna, gotovo imaš kako novo misel, ki nas bo vse jako zanimala. Ali te smem prositi, da mi jo razodeneš?

Anica: To rada storim. Saj si tudi ti brihtno dekle, ki se zanimaš za našo organizacijo in rada sodeluješ.

Micika: Nič me ne povzdiga, da se še kje ne prevzamem, kar se tako rado zgodi pri naš ženskah. Teda zanima me tvoj novi predmet za naš poučni shod. Povej mi ga no, povej!

Anica: Moj predmet se glasi: Za trojni naš mili dom!

Micika: Že naslov je zanimiv. Gotovo bo kaj lepega, kar nas bo vse navdušilo.

Anica: Upam, da bo. Pa poslušaj dalje, da ti razodem svoj načrt, kako bom sosestrice poskusila navdušiti za trojni naš mili dom.

Micika: Zelo sem radovedna.

Anica: Micika, ti si gotovo že slišala o majniški deklaraciji naših jugoslovanskih državnih poslancev.

Micika: Sem že čitala o tem večkrat, kako se celo naše občine oglašajo za njo, pa tudi naši dušni pastirji po posameznih dekanijah. Toda nisem čisto na jasnem, kaj hoče majniška deklaracija. Ze beseda deklaracija mi dela preglavice.

Anica: Deklaracija je toliko kot izjava. Naši jugoslovanski poslanci so namreč dne 30. maja lanskega leta izjavili v dunajskem državnem zboru, da tirjajo, naj se vse dežele, v katerih prebivajo Srbi, Hrvati in Slovenci v avstro-ogrski državi, združijo v novo jugoslovansko državo, ki mora dobiti svoj državni zbor in svoje ministre, biti popolnoma za sebe in imeti za vladarja našega svetlega cesarja Karla. Le tako je mogoče, da se Jugoslavlani enkrat rešimo večnega zatiranja in tlačenja od strani Nemcev, Lahov in Madžarov.

Micika: A taka je z deklaracijo. Sedaj pa vse razumem. O to bi bilo krasno! Katero mesto pa bi naj bilo glavno v tej novi naši državi?

Anica: Mislim, da bo Zagreb. Vse naše slovenske dežele bi stopile v eno večjo deželo, ki bi došla ime Slovenija, in naše glavno mesto bo Ljubljana, kjer bo zboroval slovenski deželni zbor. Sedaj spadamo Slovenci v Avstriji pod šest deželnih zborov: v petin smo v manjšini, le na Kranjskem imamo večino. Zato moramo ravno obmejni Slovenci trpeti toliko krivic, zaničevanja in preganjanja. Slovenija mora dobiti od Italije še beneške Slovence, a Italijanom odstopimo, če treba, v zameno eden laški okraj na Južnem Tirolskem. Ogrji pa nam morajo odstopiti zemljo ogrskih Slovencev. Tako bomo v novi jugoslovanski državi vsi Slovenci združeni pod našim milim cesarjem Karlom. Kaj ne, Micika, tedaj bomo Slovenci srečni, pa tudi močji in konca bo sedanjega zatiranja. V naši Sloveniji bo nekaj Nemcev, pa tudi Lahov. Tem bomo dali pravico, ki jim gre, sicer pa bo v naši Sloveniji kraljevala naša mi-

a slovenščina in se bo prosto razvijal naš do sedaj oliko tlačeni slovenski narod.

Micika: Zares, ta načrt je krasen. Katere druge dežele se bodo spadale pod jugoslovansko novo državo?

Anica: Takoj ti povem. Vse dežele, v kateri prebivajo Hrvati in Srbi. In te so: Istra, Dalmacija, Bosna in Hercegovina, Hrvatska in Slavonija in še oni kraji na Ogrskem, v katerih prebivajo Hrvati in Srbi.

Micika: To bo že velika država.

Anica: Seveda bo; merila bo 143.000 kvadratnih kilometrov. To bi bilo toliko kakor 14 kranjskih dežel.

Micika: V kaki zvezi pa bo naša nova jugoslovanska država z drugimi deželami v našem cesarstvu?

Anica: Prav v taki zvezi, v kakršni je sedaj z nami ogrska država.

Micika: Ali jo bomo dosegli, ker, kakor čitam, so ji nasprotni Nemci in Madžari.

Anica: Nič ne de. Vsaka stvar, ki je res dobra, pravična, ima nasprotnike. Dosegli jo bomo, ako se bomo vsi edini potegovali za njo in krepko podpirali naše poslance. Sedanja strašna vojna prinese svobodo tudi malim narodom, mora jo torej prinesiti i nam Jugoslovonom: Slovincem, Hrvatom in Srbom, ki živijo pod vladjo našega svetlega cesarja.

Micika: To je velika zadeva, uvidim, da se moramo tudi ženske zanimati za njo in biti na jasnem, kaj hočemo v bodoče Jugoslavlani.

Anica: Vidiš, Micika, naš jugoslovanski novi dom je prvi izmed treh, za katerega bi rada vnele vse naše članice.

Micika: Pa še dva doma imaš, o povej no, kaj še dalje misliš!

Anica: Takoj izveš vse. Drugi dom, za kate-

ravnalo svoje delo po tvojem zgledu: Ko bode delal vsak, ne kakor da bi mogel kaj storiti iz lastne moči, temveč v zavesti, da je nad nami On, ki nam pomaga in ki bo nekaj zahteval račun od našega hiševanja.

Ne najemniki, ampak gospodarji!

Kake pojme imajo o nas Slovencih Nemci, je pokazal občinski zastop v St. Lambertu na Gornjem Štajerskem. Ta občinski zastop pozabljenega gornještajerskega gnezda je namreč tudi sklenil ugovor proti jugoslovanski državi in v tem protestu je med drugim rečeno: „Občinski zastop občuduje potrpežljivost vlade nampram tej gonji in vidi tudi v tem zapostavljanje vedno državi zvestih Nemcev. Da bi pa s tem bila raztrgana tudi ožja Štajerska, proti temu se moramo najodločneje zavarovati. Ako si hočejo Štajerski Jugoslovani osnovati lastno državo, jim je seveda dano na voljo, da se izsele tje, kjer bodo mogli uresničiti svoje sanje, saj so vrata Srbije in drugih slovanskih balkanskih držav danes odprta, toda, da bi kar del Štajerske vzeli seboj, proti temu protestiramo. K mur v kaki hiši ni prav, se lahko izseli, toda, da bi vzeli kar eno nadstropje seboj, to pa vendar ne gre.“

Tako torej! Po mnenju občinskih očetov gornještajerske občine St. Lambert smo mi torej le najemniki na svojih domovih; kjer je pa najemnik, mora biti naravno tudi gospodar in gospodarji so v tem slučaju seveda Nemci. Tako je dosedaj tudi res bilo, da smo se mi molče zadovoljevali z ulogo najemnika. Toda to je minilo. Nemci se morajo sprijazniti že enkrat z mislijo, da mi na svoji zemlji nismo nikoli najemniki, ampak gospodarji. In hiša, v kateri sedaj stanujemo, nam res ne ugaja. Toda zato nam še niti oddaleč ne pade na misel, da bi poslušali nasvet gornještajerskih občinskih svetov, da bi se izselili. Ne, tega ne storimo! Preveč ljubimo to svojo hišo, da bi jo zapustili. Pač pa bomo storili tako, kakor stori vsak pameten gospodar, ki mu stara hiša ne ugaja več. Popravili jo bomo in si uredili stanovanje v njej kakor bo nam prav! To naj si gospodje Nemci zapomnijo enkrat za vselej.

Lep uspeh slovenskih poslancev.

Izkupiček za rekvirirano živino se ne sme vračnati pri odmeri dohodninskega davka.

Finančni minister je prejšnji teden pismeno odgovoril na interpelacijo poslancev dr. Verstovška, Piškega in tovarišev radi vračunanja izkupička za v vojni odprodane posamezne glave živine v svoto dohodkov, ki je merodajna pri odmeri dohodninskega davka in davka na vojne dobičke. — Izkupiček za živino, ki je pripadala k inventarju kmetijskih posestev, po § 159 dohodninskega zakona

regala bi rada vzbudila zanimanje med dekletji, je naš novi Tiskovni dom v Mariboru. Naši voditelji so poleg cerkve Matere Milosti kupili hišo in prostora vrta, kjer se bo za tiskarno, prodajalno in za uredništvo naših listov, za naša katoliška društva postavil nov, krasen Tiskovni dom, kakor se spodobi za Štajerske Slovence. Dosedanji prostori so namreč davno že premajhni. In sedaj že nekaj časa dohajajo obiri darov za ta novi dom. Veš, Micika, tudi me . . . dekleta moramo plačati nekaj stavbenih kamnov. Jaz bom vse razložila, ti, Micika, pa boš darove pobrala.

Micika: O to rada storim! Me pa morava prvi dati vsaj vsaka 1 K, da dave lep zgled. Sedaj že vem, kateri je drugi dom. In tretji? Kateri pa je ta, sem pa res radovedna?

Anica: Micika, ti si dobro poznala list naše Slovenske mladine „Naš Dom.“ Pred štirimi leti je nehal izhajati. Kako ga pogrešamo! Kako nas je vodil, budil in izobraževal! Ta „Naš Dom“ mora svet živeti. To je iskrena želja nas mladih. Naše mladinske in dekliske zveze morajo dobiti zopet svoje glasilo, svoj list. Ogrumno delo nas čaka sedaj in še več po vojni. Da ga izvršimo, potrebujemo učitelja in voditelja. In ta je „Naš Dom.“ Naši voditelji v Mariboru mu naj oskrbijo spretnega urednika, me zunanaj pa hočemo skrbeti za to, da bo vsaka zavedna mladenka njegova naročnica.

Micika: Tudi ta tretji tvoj dom mi ugaja. Slovenske mladenke smo že toliko zavedne, da vemo ceniti pomen mladinskega lista. Kadar začne izhajati, bom krepko agitirala, da dobi med nami prav veliko naročnic.

Anica: Vidiš, Micika, to je moj trojni dom. O kako rada bi vse sestre navdušila zanj pri našem prihodnjem shodu! Micika, podpiraj me pri tem lepem delu!

Micika: To ti obljudim iz srca rada, saj uvidim, kako potreben nam je ta trojni dom.

Anica: Hvala ti iskrena za tvojo pomoč! Zdaj pa na krepko delo po geslu: Vse za naš novi jugoslovanski dom, vse za naš Tiskovni dom in vse za „Naš Dom“!

na ni podvržen ne dohodnini in ne davku na vojne dobičke. Pač pa bi bil po dosedanjih navodilih podvržen omenjenemu davku izkupiček prodaje pitane in mlade živine (telet). Komisija gosposke zbornice pa je to davčno zahtevo v toliko izpopolnila, da se tudi izkupiček prodaje mlade živine, ki je bila vzgojena za gospodarske potrebe in za plemo ter se je morala v vojni prodati, ne sme vračunati v svoto, ki je potem merodajna pri odmeri dohodninskega davka. (Priloga št. 51 stenografičnega zapisnika gosposke zbornice XXII. zasedanja l. 1917, stran 7.)

O tem so bile obveščene vse davčne oblasti in se morajo tudi po tem ravnati. Kratko rečeno: Davčne oblasti odslej izkupička za živino, ki je bila odprodana kot živi inventar, ne smejo vračunati v svoto, od katere se potem odmeri dohodninski davek, in davek na vojne dobičke. Če torej davčna oblast kljub tej odredbi finančnega ministra še naprej odloči tudi dohodke od prodaje živine, naj davkoplačevalec takoj napravi ugovor in se naj sklicuje na odgovor finančnega ministra, ki ga je dal dne 31. jan. 1918 na interpelacijo poslancev dr. Verstovška, Piškega in tovarišev, vloženo dne 27. jun. 1917.

Kakor znano, davčne oblasti letos skoro vsakemu kočarju natvezejo dohodninski davek. Deželna vnovčevalnica za živino v Gradcu daje najbrž davčni oblasti na razpolago svoje sezname in tako naračunni davčni uradnik malim zadolženim posestnikom ogromne svote, od katerih mora potem plačati veliki dohodninski davek od prodane živine. Odslej se to ne sme več zgoditi.

Strokovnjak v davčnih zadevah spisuje za naš list članek o raznih davkih, s posebnim ozirom na dohodninski davek. Upamo, da ga bo kmalu končal, da se bodo naši ljudje znali braniti pred krivično predpisanimi davki.

Nov način rekviriranja žita.

Kakor izvemo iz zanesljivega vira, namerava Štajerska cesarska namestnija izdelati načrt novega načina oddaje žita in živil sploh. Dosedaj se je vršilo rekviriranje s pomočjo rekvizijskih komisij. A odslej se bo pa oddaja uredila tako, da se bo kar za celo deželo določilo, koliko žita in drugih živil se bo moralo oddati. Dežela bo zopet razdelila določeno množino oddaji podvrženega žita na posamezne okrajne okrajna oblastva in odbori na posamezne občine, župani s svojimi odbori pa zopet v občini na posamezne posestnike in pridelovalce živil.

V novem načrtu je baje določilo, da če občina odda predpisano količino, je popolnoma prosta vsake okrajne kmetom bi ne trebalo več nobenih mlinskih kart in promet z žitom bi bil popolnoma prost. Pridelovalec bi potem smel žito odprodati kakor bi hotel in komur bi hotel.

Zal, da nimamo tega načrta pri rokah, da bi o njem seznanili naše ljudi. Izvedeli pa smo še sledeče podrobnosti: Občani se bodo že pred setvijo morali zavezati, da bodo oddali toliko in toliko žita. Državna uprava pa jamči, da ne bo po pravilni in pravočasni oddaji nobene oddaje več. Prisilna oddaja bi se odredila edino v tistih krajih, kjer bi se ne oddalo dogovorjene količine. Po okrajih bi se postavila razsodišča, v katerih bi imeli glavno besedo kmetje. Ta razsodišča bi razsojevala sporne zadeve glede oddaje. Občina bo odgovorna za zagotovitev semenskega žita in državne pomoči pri obdelovanju zemljišč. Se pred začetkom spomladnega obdelovanja zemljišč bo posebna deželna strokovnjaška komisija določila, koliko ima oddati v ješeni dežela, koliko vsak posamezni okraj. Enake komisije (okrajni gospodarski odbori) bodo določevale količino za posamezne občine.

Važno bo tudi, če se bo uveljavilo določilo, da se bo odvisno žito pri posameznih posestnikih najprej odmerilo za tiste družine, ki nič ali pa premalo pridelajo za svojo potrebo. Se le ostala množina žita in drugih pridelkov bi se potem oddala vojno-žitno-prometnemu zavodu. Da se pa more natanko določiti, koliko rabi vsaka družina živil, se bo moral izvršiti zanesljiv popis družin ter jih ločiti na pridelovalce in nepridelovalce, oziroma na take, ki so popolnoma ali deloma preskrbljeni z žitom ali pa popolnoma preskrbljeni. Na podlagi teh podatkov bo potem mogoče vsaj približno določiti, koliko se bo v občini potrebovalo žita za ljudi, koliko za seme in koliko za krmo živini.

Danes še ne moremo reči, ali bi bil nov način oddaje živil za naše kmetstvo ljudstvo ugodnejši od dosedanjega ali ne. V nekaterih ozirih bi bil ugodnejši, v drugih pa zopet ne. Namestnija je mnenja, da bo dala s tem, če bi bil po oddaji žita promet z istim v dotični občini popolnoma prost, kmetu-pridelovalcu več veselja do obdelovanja zemlje in večjega pridelovanja žita. Po našem mnenju pa bo to letos nemogoče, ker nam vzamejo skoro zadnje vprežno živino in bo skorogotovo spomladi ostalo mnogo polja neobdelanega. Radi pomanjkanja gnoja je zemlja že silno slaba in izčrpana. Pridelalec bo letos zelo slab. To že lahko povemo vnaprej.

Če bo obveljal nov načrt, se mora slovensko-Štajerskim kmetom dati zagotovilo, da se nam ne bo

naložilo večjih bremen kot nemškemu delu dežele. 51

Zah-
teveno, da se v deželno komisijo imenuje vsaj eno tretjino slovenskih kmetijskih zastopnikov. V okrajnih komisijah pa morajo imeti slovenski kmetje toliko glasov, kolikor jim gre po njih številu. Že vnaprej pa opozarjamo naše zastopnike, naj delujejo nato, da se ne bo naši deželi naložila prevelika oddajna količina.

Slovenske kmete pa prosimo, da izrazijo v našem listu svoje mnenje glede novega načina oddaje žita in drugih živil.

Naše žrtve za domovino.

V vojaški bolnišnici v Mariboru je dne 10. t. m. umrl po daljši bolezni, ki si jo je nakopal na bojišču, Ernest Pečko, sin znane Pečkove rodbine v Mariboru. Bil je vrl mladenič, star še komaj 24 let. Pogreb se je vršil v torek, dne 12. februarja. Zemljica mu naj bo lahka!

Račje pri Mariboru. Na žrtvenišk domovine je položil svoje mlado življenje dne 14. jan. 1918 začet od sovražne granate blag mladenič Martin Poharc v strosi 18 let. Po poročilu č. g. vojne-ga kurata je pokopan v bližini mesta Trident na južnem Tirolskem. Vzorno življenje, ki je krasilo Tvojo mladost, nam ostane v trajnem spominu. Vsak prosti čas si znal v dobro obrniti. Poučna knjiga in dobri časniki, kateri vrli Poharčevi hiši ne manjkajo, so Ti bili najljubši prijatelji in razvedrilo.

V Spodnji Jakobski do: je dne 3. februarja t. l. došla tužna vest, da je dne 14. januarja 1918 padel junaške smrti za cesarja in domovino Jožef Mezgec, pešec domačega pešpolka in sin zakonskih Alojzija in Marije Mezgec, star še le 19 let. Padel je na Monte Asolone in bil pokopan istotam. Padel junak je bil zelo priljubljen in priden mladenič.

Okoslavci pri Sv. Juriju ob Ščavnici. Svoje mlado življenje je daroval za domovino Jožef Močnik, star še komaj 21 let. Bil je težko ranjen v trebuh na laškem bojišču dne 1. julija 1917. Umrl je dne 2. svečana 1918. Rajni je bil hraber vojak, kar pričata dve srebrni kolajni na njegovih prsih.

Kruta usoda vojske je posegla s svojo trdo roko tudi v hišo obče spoštovane Vrbnikove rodbine v Vitanju. Njen zgleđni gospodar in skrben družinski oče Franc Založnik je dal življenje za domovino in počiva daleč proč od nje v globoki Albaniji. Bil je zgleđen in veren katoličan.